සීගිරි කුරුටු ගීවලින් නිරූපිත සන්නිවේදනය

පී.බී.ඒ.එන්.ඩබ්ලිව්. බණ්ඩාර

කථිකාචාර්ය, පුරාවිද්‍යා අධ්‍යයන අංශය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

nilu@kln.ac.lk

සංක්ෂේපය

ලක්දිව රජ කළ කාශ්‍යප රජතුමා විසින් ක්‍රිස්තු වර්ෂ පස්වන සියවස අග භාගයේ සීගිරිය නම් අපූර්ව නිර්මාණය කළ බව වංසකථා සනාථ කරයි. සීගිරියේ කැටපත් පවුරේ පද බැඳුණු ගීත කාව්‍ය අපේ අතීත උරුමයේ විශිෂ්ටත්වය මනාව පෙන්වා දෙයි. එමෙන්ම සීගිරිය තරම් ඉපැරණි ගී සම්භාරයක් ඇතුළත් කැටපත් පවුරක් ලෝකයේ වෙනත් කිසිම රටකින් තවමත් සොයාගෙන නොමැත. සීගිරිය නැරඹීමට දසතින් ජනී ජනයා පැමිණ තිබේ. සීගිරි සිතුවම්, සිංහ කෙවෙනිය සහ රජ මාළිගය ආදිය දුටු සීගිරි නැරඹුවෝ ස්වකීය හද සන්තානයට නැඟුණ දේ පද්‍යයට නඟා ඒ අසල වූ කැටපත් පවුරේ ලියූහ. සීගිරි කැටපත් පවුරේ ඇති කුරුටු ගී සිංහල ගීත සාහිත්‍යයෙන් ශේෂ වූ පැරණිතම සාධක ලෙස ද සැලකේ. මෙම අධ්‍යයනයේ ගැටළුව වූයේ සීගිරි ගීතවලින් නිරූපණය වන්නේ කුමක් ද යන්න අධ්‍යයනය කිරීමයි. සීගිරිකාමීන් කැටපත් පවුරේ කුරුටු ගෑ ගී තුළින් එකල සමාජය මනාව නිරූපණය වන්නේදැයි සොයා බැලීම මෙම අධ්‍යයනයේ අරමුණ වේ. මේ සඳහා ප්‍රකාශයට පත් වී ඇති මහාචාර්ය පරණවිතානගේ සීගිරි කුරුටු ගී ප්‍රමුඛ කරගත් ග්‍රන්ථ පරිශීලනය කිරීමෙන් අවශ්‍ය දත්ත ලබාගෙන තිබේ. සීගිරි ගී තුළින් එකල සමාජය කැඩපතක් සේ විනිවිද පෙන්වන බව අවසන පැහැදිලි වෙයි.

මුඛ්‍ය පද:- *සීගිරි ගී, සන්නිවේදනය, සමාජය, කැටපත් පවුර, සීගිරි සිතුවම්*

හැඳින්වීම

ශ්‍රී ලංකාවේ මධ්‍යම පළාතේ මාතලේ දිස්ත්‍රික්කයට අයත් සීගිරිය ඉතා විශාල පර්වතයක් පදනම් කොටගෙන නිර්මාණය කරන ලද විශිෂ්ට ඉතිහාසයකට උරුමකම් කියන්නා වූ ස්ථානයකි. ක්‍රිස්තු පූර්ව තුන්වන සියවස බවුන් වඩන භික්ෂූන් වහන්සේලාට සෙනසුනක් වූ ද, ක්‍රිස්තු වර්ෂ පස්වන සියවස කාශ්‍යප රජුට ආරක්ෂිත බලකොටුවක් ලෙසින් ද, අග නගරයක් ලෙසින් ද විරාජමාන විය. කාශ්‍යප රජතුමාගේ මරණයෙන් පසු අග නගරය යළිත් අනුරාධපුරයට ගෙන ගියෙන් සීගිරිය අරාජික වූ බව මහාවංසය ඇතුළු වංශකථා හෙළි කරයි. පසුකාලීනව සීගිරිය නැරඹූ දහස් දෙනා තම සිතට නැගුණ අව්‍යාජත්වය පද්‍යයට නැගීමට සමත් වුණි. එම පද්‍යය සීගිරි කැටපත් පවුරේ සටහන් කළේය. මේ අන්දමින් සීගිරිගාමීන් කැටපත් පවුරේ කුරුටු ගෑ ගී තුළින් එකල සමාජය කැඩපතක් සේ විනිවිද පෙන්වන බව පසක් වේ.

ක්‍රමවේදය

අතීත උරුමය හැදෑරිය හැකි ප්‍රධාන මූලාශ්‍රයන් වන්නේ ලිඛිත මූලාශ්‍රය හා පුරාවිද්‍යාත්මක මූලාශ්‍රය වේ. ඒ අතරින් පර්යේෂණයක දී ප්‍රාථමික හා ද්විතීක මූලාශ්‍ර වැදගත් කාර්යභාරයක් ඉටු කරයි. මෙම අධ්‍යයනය සඳහා පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව විසින් පර්යේෂණ කොට ප්‍රකාශයට පත්කළ සීගිරි කුරුටු ගී නම් ග්‍රන්ථය ප්‍රමුඛ කරගත් ශාස්ත්‍රීය ග්‍රන්ථ අධ්‍යයනය කෙරේ.

කාලය

සීගිරි කැටපත් පවුරේ ඇති කුරුටු ලිපි විශාල ප්‍රමාණය (ලිපි 708) අතරින් බහුතරය ක්‍රිස්තු වර්ෂ අටවන සියවසත්, ක්‍රිස්තු වර්ෂ දහවන සියවසටත් අයත් ය (පරණවිතාන 2000). ඇතැම් කුරුටු ගීවල දක්නට ලැබෙන අක්ෂර ක්‍රිස්තු වර්ෂ දෙක හෝ ක්‍රිස්තු වර්ෂ තුන්වන සියවස්වල භාවිත වූ අක්ෂර රූප සමඟ බොහෝ සෙයින් සාම්‍ය වෙයි (පරණවිතාන 2000). ඒ අනුව සමස්තයක් වශයෙන් ගත් කළ සීගිරි ගී ක්‍රිස්තු වර්ෂ පස්වන සියවස හා ක්‍රිස්තු වර්ෂ දහවන සියවස අතර කාලයට අයත් යැයි කීම නිරවද්‍ය වේ. එමෙන් ම සියගණන් විවිධ අත්වලින් විවිධ අවස්ථාවල දී ලියන ලද හෙයින් මේ ලිපිවල දක්නට ලැබෙන එක ම අක්ෂරයෙහි පවා සුළු සුළු වෙනස්කම් පවතී.

සීගිරි කුරුටු ගී හඳුනාගැනීම හා එහි ස්වභාවය

ශ්‍රී ලාංකීය ඉතිහාසයේ සීගිරි කුරුටු ගී පිළිබඳ අධ්‍යයනය කළ විශිෂ්ට පුරාවිද්‍යාඥයන් දෙදෙනෙකි. එනම්, බ්‍රිතාන්‍ය ජාතිකයෙකු වූ හිටපු පුරාවිද්‍යා කොමසාරිස් එච්.සී.පී. බෙල් ඉන් එක් අයෙකි. ඔහු 1905 දී සීගිරි පවුරෙහි වූ කුරුටු ගී පළමු වරට දක්නා ලදී. මෙම ලිපි අධ්‍යයනය කොට මෙම ලිපි කෙටි වුව ද, ගැඹුරු අරුත් රහිත වුව ද මේවා තුළින් සන්නිවේදනය වන දෑ ඉමහත් බවත්, පුරාණ සීගිරිගාමීහු මේ ස්ථානය පිළිබඳ තම ධාරණාවන් සීගිරි පවුරෙහි කුරුටු ගෑ බවත් ඔහු කියා සිටියි (Bell 1897). අනෙක් විශිෂ්ටයා වන්නේ ශ්‍රී ලාංකීය පුරාවිද්‍යාවේ පියා යනුවෙන් හඳුන්වන මහාචාර්ය සෙනරත් පරණවිතාන ය. 1928 දී පරණවිතානයන් මුලින් ම මෙම ලිපි පරීක්ෂා කළේය. බොහෝවිට මෙම ලිපිවල සිංහල භාෂාවේ ඓතිහාසික විකාශනය හැදැරීමෙහිලා මහත් වැදගත්කමක් පවතින බවත්, කුරුටු ගී බහුතරය පද්‍ය බවත් ඒවායින් බොහෝ පද්‍ය උසස් සාහිත්‍යමය අගයකින් යුතු රචනා බවත්, ඒවා අතර ඇතැම් රචනා සම්භාව්‍ය සිංහල සාහිත්‍යයේ විශිෂ්ට නිර්මාණවලට සමාන බවත් එතුමා කියා සිටියි (පරණවිතාන 2000ඃ 12).

සීගිරි කුරුටු ගීවලින් බහුතරය කියවා ගැනීමට අපහසුය. ඊට හේතුව වුයේ ලේඛකයින් සාමාන්‍යයෙන් වාර්තා තැබීමට උල් කටුවක් භාවිත කිරීමෙන් අත් අකුරුවල ප්‍රමාණයෙන් ම ලිවීමට උත්සාහ ගැනීමත්, අව් වැසි හා සුළං ආදී ස්වභාවික හේතුන්ට දිගු කාලයක් ලක් වීම හා ඉතා පැරණි වීම නිසා අක්ෂර මැකී ගොස් තිබීමත් ය.

කැටපත් පවුරේ වූ කුරුටු ගෑ අක්ෂරවල ප්‍රමාණය සාමාන්‍ය පුස්කොළ අත්ලිපිවල එන අකුරුවල ප්‍රමාණයට වඩා කුඩා ය. කැටපත් පවුරේ එතරම් කුඩාවට අක්ෂර ලිවීමට හැකි වූයේ උල් කටුවේ තුඩ තියුණු වීමත්, හුණු බදාමේ අති විශේෂ ඇලෙන ගතියත් නිසා ය. පවුරු මුහුණතේ සෑම තැනක ම එක ම ආකාරයෙන් හුණු බදාම නොවීම නිසා සමහර තැනක තියුණු නොවන තුඩින් ද ගීත ලියා තිබේ (පරණවිතාන 2000).

මෙම ගීත විවිධ පුද්ගලයින් විසින් නොයෙක් අවස්ථාවල දී ලේඛනගත කොට ඇත. එහිදී ලේඛනගත කිරීම සඳහා නිශ්චිත ක්‍රමයක් අනුගමනය කොට නොමැත. බොහෝවිට එක් ලිපියක් වෙනත් ලිපියක් මත ලියා ඇත. ඇතැම් විට ගීත දෙකක් අතර ඉඩ එකම ලේඛනයේ කොටස් දෙක අතර ඉඩට වඩා අඩුය. අවසන් නො කළ ලේඛන කාණ්ඩ ද හොඳින් ආරක්ෂා වී ඇති ලේඛන මත ලියා ඇත. එක් ලේඛනයකට

අයත් අක්ෂර පෙළක් එය ලියන්නට පෙර එහි තිබුණු වෙනත් අක්ෂර පෙළක ගැටෙන අතර ඒ ලේඛනයේ ඉතිරි කොටස දෙවන පේළියේ දක්වා තිබේ.

සැමවිට ම ලිපි කෙටීමේ දී අක්ෂරවල හැඩය නොවෙනස්ව කෙටීම කෙරෙහි අවධානය හා සැලකිල්ල යොමු කොට ඇත. එනමුත් මේ ලිපි විවිධ පුද්ගලයින් විසින් ලේඛනගත කිරීම නිසා අක්ෂරවල සමරූපීභාවයක් දක්නට නොලැබේ. ඇතැම් කුරුටු ලිපි ඉතා උනන්දුවෙන් හා අලංකාරව කොටා ඇත. එහෙත් බොහෝමයක් අපිරිසිදුය. අලංකාරව ලේඛනගත කොට නැත. තනි අක්ෂර විරූපීය. බදාමයේ අක්ෂර සටහන් කිරීම හා ලිවීමේ දී අත ගැස්සීම නිසා අක්ෂර රිසි අකාරයට සටහන් කිරීමට නොහැකි වී ඇත. පුද්ගලයන්ගේ විශේෂ ගති ලක්ෂණ ද අක්ෂර වෙනස්වීම සඳහා හේතු වී තිබේ.

කැටපත් පවුරේ වූ ගීවල අක්ෂර දෝෂ අඩුය. බොහෝවිට ලේඛකයෝ අක්ෂර මඟහැරුණු විට දී අක්ෂර පේළියට යටින් ලියා වරද නිවැරදි කොට ඇත. කුරුටු ගී ලියූ ලේඛකයින් එකම තේමාවක් මත කවි පද ගෙතුව ද ඔවුන් ඊට පෙර බොහෝදෙනා කියූ දෙය ම කීව ද සෑම ලේඛකයෙකු ම තම රචනාවෙහි ලා කිසියම් පෞද්ගලිකත්වයක්, අන්‍යයන්ගෙන් වෙනස් වූ යමක් දැක්වීමට උත්සාහ කොට ඇත (Paranavitana 1956:268).

සීගිරි ගී දෙස විමසීමේ දී ලේඛකයින් කවි පද ගෙතීමේ දී විවිධ උපක්‍රම අනුගමනය කොට තිබේ. එනම්, තම හද මඩලේ ජනිත වූ වස්තු විෂය කැපී පෙනෙන අයුරින් කවි පද ගෙතීම, එකම සංකල්පනාව ප්‍රකාශ කිරීම වස් උචිත වචන හා වාක්‍ය තෝරා ගැනීම එනම්, කව්‍යක්කාරයින් දෙදෙනෙකු ආකාර දෙකකට සීගිරියේ අද්විතීයත්වය රසික සිත්හි කාවද්දා ඇත.

තවද, ඇතැම් අවස්ථාවල ගීත ප්‍රෙහේලිකා ස්වරූපයෙන් ඉදිරිපත් කොට ඇත. ඒ රසික සිත් ඇද ගැනීමේ තවත් උපක්‍රමයක් ලෙසිනි. මෙම ප්‍රෙහේලිකා සීගිරිගාමී දෙදෙනෙකු අතර සිදුවන මිත්‍රශීලී විහිලුවකට හෝ විකට කියමන්වල හෝ ස්වරූපය ගෙන ඇත. "...ඔබ විහිළුවෙන් කීවක් සත්‍ය කියයි... සත්‍යය දකිමි (Paranavitana 1956:396). මේ මාගේ වරද විය..."(Paranavitana 1956:204) යනාදී ඊට නිදර්ශන සපයයි.

සීගිරි ගී තුළ දක්නට ලැබෙන සන්නිවේදනය

සරල සමාජක සිට අද්‍යතන සමාජය දක්වා මිනිසා විසූ සමාජය ගොඩනැඟීමේ දී අදහස් හුවමාරුව හෙවත් සන්නිවේදනය විශාල බලපෑමක් වී තිබේ (ධර්මදාස 1999: 12). කිසිවෙකු විසින් කිසියම් අදහසක් අන්‍යයන්ට දැනුම් දීම ලෙස සැලකෙන සන්නිවේදනය සඳහා ඈත අතීතයේ සිට මනුෂ්‍යයන් විවිධාකාර ක්‍රම උපයෝගී කරගෙන ඇති අයුරු ශ්‍රී ලාංකීය සීගිරි ගී තුළින් ද පැහැදිලි වෙයි. කවර සමාජයක වුව ද කිසියම් "ප්‍රකාශන මාධ්‍යයක්" අඛණ්ඩව ප්‍රසාරණය වෙමින් පවතියි. සීගිරි ගී පද බැන්දවුන් මෙන් ම ගී ලියැවූ අය ද වෙති. රජුගේ සිට සාමාන්‍ය ජනයා දක්වා රාජාණ්ඩුවේ සහ සමාජයේ විවිධ කොටස් සීගිරියට විත් කාව්‍ය ලියූහ. සමහරු අනුන් ලවා ගී බන්දවා ගත්හ. තවත් සමහරු අනුන්ගේ කාව්‍ය තමන්ගේ නමින් ලියා තැබූහ. එකල සීගිරි කාව්‍ය ඇතැම් සමාජ ප්‍රභූන්ගේ පුරමාරම් පුහුමානය ආදිය ලියා දක්වූ තෝතැන්නක් මෙන් ම වාද විවාද මණ්ඩපයක් ද විය (විතාන 1992: 29). මේ ගී තුළ තත්කාලීන, ඓතිහාසික, සාමාජයීය හා දේශපාලනික තොරතුරු නිරූපණය වේ. ඒ අනුව තත්කාලීන සමාජයෙහි කැඩපතක් සේ මෙම කැටපත් පවුරේ කුරුටු ගෑ ගී සැලකිය හැකිය.

සීගිරි ගී සමස්තයක් ලෙස ගත් කළ සීගිරි බිතු සිතුවම්වල වූ සීගිරි අප්සරාවන් වර්ණනා කිරීම මත පදනම් වී කවි රස පබැඳුනා යැයි කීම සාවද්‍ය නොවේ. මීට අමතරව සීගිරි පර්වතය, සීගිරියෙහි විරාජමානව වැඩ සිටි සිංහ රුව, සීගිරි පව්ව නැඟීමෙහි වූ කටුක බව, ජල උද්‍යානය, හා සීගිරි පව්වෙහි වූ මාළිගාව යනාදී විවිධ තේමා පදනම් කොටගෙන කවි පද ගෙතී ඇත (Paranavitana 1956).

සීගිරි අප්සරාවන්

තත්කාලීන ස්ත්‍රීන්ගේ ස්වරූපය පිළිබඳව හා ඇඳුම් පැළඳුම් මෙන්ම ආභරණ පිළිබඳව අධ්‍යයනය කළ හැකි විශිෂ්ට ස්ථානය ලෙස සීගිරිය හැඳින්විය හැකිය. දස දහස් ගණන් ජනයා සීගිරිය නැරඹීමට පැමිණීමේ දී ඔවුන්ගේ සිත්හි පහළ වූ චින්තනය කැටපත් පවුරේ නිර්ලෝභීව සනිටුහන් කළ බව පෙනේ. ඒ අතර බිතු සිතුවම් තුළින් ස්ත්‍රිය විවිධ පුද්ගලයින් විසින් විවිධ ස්වරූපයෙන් දැකගත් ආකාරය පෙනේ. ඉන් පැහැදිලි වන්නේ එකල සිටි ජනයා තම හද පත්ලේ ගොඩනැගුණ ස්ත්‍රිය පිළිබඳ හැඟීම් කිසිඳු බියක් සැකයකින් තොරව දැක්වීමට සමත් වී ඇති බවයි.

ස්ත්‍රී රූප ස්වභාවය

සීගිරි පද්‍ය බොහෝමයක අප්සරාවන්ගේ රූ සපුවේ සුවිශේෂ අංග වර්ණනා කොට ඇත. මුදු පෙම්බර නෙත්, මල් ගැවසු සොඳුරු නිල් වරලස, මුතුවන් දත්, හංසයන් බඳු පියයුරු, සිහිනිඟ, මනෝහාරි දෑත් යන මේවා ඒ ඒ පුද්ගලයන්ගේ රුචිකත්වය අනුව වර්ණනා සඳහා තෝරාගෙන ඇත.

ස්ත්‍රීන්ගේ රූප ස්වභාවය කිසිවෙකුට නොදෙවෙනි යැයි ඇතමෙකු දක්වයි. එමෙන්ම සීගිරි රාජ භවනෙහි වෙසෙන මෙම ලඳුන්ගේ වසඟයට පත් වූ බොහෝ දෙනෙක් විය. එසේ වර්ණනා කිරීමේ දී ස්වභාවික පරිසරයේ දේ උපමා කොටගෙන තිබේ. "තොප නුවන් මහනෙල් මල් යුග්මයකට සම කළ තැනැත්තෝ සැබවින් ම චින්තකයෝ ය" (Paranavitana 1956: 191).

සීගිරි සිතුවම් ඇතමෙකුගේ කාමය උද්දීපනය හා සරාගී හැඟීම් ජනිත කරවීමට හේතු වී තිබේ. එනම්, "දෙවියනි මෙවැනි කතුන් හා සැපතක් ඇති කරන්න. දෙඅත් වටා පළ වූ මගේ රූපයේ ආස්වාදය විඳින්න. දෙතොල් හැර දමා පැමිණි අහංකාර ස්ත්‍රිය කුරිරු වන්නීය....."(Paranavitana 1956: 320). මෙවැනි වූ කාමෝස්වාදය විඳි රසිකයෝ ද එකල සමාජයේ වූ බව පෙනේ. ඔවුන් නිර්ලෝභීව තම අදහස් ප්‍රදර්ශනය කොට ඇත. සිතෙහි නැඟුණ කාමුක සිතුවිල්ල සඟවා තබාගැනීමට උත්සාහ දරා නොමැත.

"බෙයඳ නැඟ රන්වනුන් අතර සිටි හිණෙහි වස්ත්‍රය ලිහිල් වූ කතක දෙස බැලීමු. ඇය අප අඹුව ද යි" (Paranavitana 1956 :37) යනුවෙන් රසිකයෙකුගේ සිතෙහි නැඟුණ රාගික හැඟීමක් ප්‍රකාශ කොට ඇත. මෙවැනි මොහොතක පවා මතකයට නැඟුනේ තම අඹුව යි. සැබවින් ම සීගිරි කතට, සිය අඹුව සම කිරීමට ඔහු උත්සාහගෙන ඇත. තම අඹුව ඒ සා සුන්දර ලඳක් යැයි ඔහු සිතුවාට සැක නැත. මෙවැනි රාගික හැඟීම් ප්‍රකාශ කිරීමට පවා යොදාගත් බස සරල ය. සුගමය. කවිපද ගෙතු තැනැත්තා කෙරෙහි පිළිකුල් සහගත හැඟීමක් තවකෙකුගේ සිතෙහි ජනිත නොවේ. සංගමයෙන් ස්ව ආශාව ප්‍රකාශ කිරීමට එකල ජනයා සමත් වී තිබේ.

සීගිරි අප්සරාවන්ගේ ස්ත්‍රී රූප ස්වභාවය කොතරම් ද යත් අප්සරාවන් දුටු කල්හි නිකෙලෙස් තවන පැවිද්දන් තම හැඟීම් පාලනය කොට ගත් අපහසුතාවය දක්වයි. සැබවින් ම ස්ත්‍රි රුව කෙලෙස් තවන පැවිද්දන්ගේ සීලය බිඳීමට සමත් බව අතීත කථා පුවත් හරහා බොහෝ සේ අසා තිබේ. සීගිරි පව්ව නැඟීමට එකල පැමිණි පැවිද්දන් පවා තම සිතුවිලි කැටපත් පව්රෙහි සටහන් කළේ මෙසේය. "තොප

දැකුමින් කවර අයුරින් වදවෙම් ද" (Paranavitana 1956 :37). "තොප මහනෙල් වන් නුවන් නිසා තොප කරා අදවනු ලැබෙයි......."(Paranavitana 1956 :350).

ස්ත්‍රිය සතු ගුණාංග

සීගිරි කව්‍යක්කාරයින් ඇතැම් විටක සීගිරි අප්සරාවිය සුකුමාල සේ දැක්ක ද ඇතැම් අවස්ථාවක ඇය සිත් පිත් නොමැති තැනැත්තියන් සේ දක්වා තිබේ. ස්ත්‍රියගේ බාහිර ස්වරූපය පමණක් නොව අභ්‍යන්තර ගුණාංග පවා ඇතැම් සීගිරිගාමීන් දුටු බව පෙනේ. එනම් සීගිරි ළඳුන් හදවත මොලොක් නොවූ අකාරුණික හදවත් ඇති බව කියයි. හදවත තද කළු ගලකට උපමා කොට ඇත. "තොප කෙරෙහි කැළුම් හා බැලුම් මිස ආදර සිතක් නොමැත්තේය. හා ද්‍රෝහි කතුනි තොප ළය තද ගලක් කළ බව මම නොදනිත් ද....." (Paranavitana 1956 :87) යනුවෙන් කිවිදියක් සඳහන් කොට තිබේ. තවත් කිවිදියක් "ඇය ගේ හදවත මොළොක් වුව ඇත්තෙන් ම ඇය කිපියා සේ ය. එය ඇය වගා කළ පුරුදු නිසා නොවේ ද" (Paranavitana 1956 :87). යනුවෙන් දක්වා තිබේ. සැබවින් ම මෙලෙස සීගිරි අප්සරාවන් පිළිබඳ දුටුවේ තවත් ස්ත්‍රියකි. ස්ත්‍රියක් තවත් ස්ත්‍රියක් කෙරෙහි දක්වන ආකල්පය මෙයින් පැහැදිලි වෙයි. එහෙත් එක් කිවියෙක් "මෙහි සිටිවුන් බැලූ සඳ තොප ඉසින ලද මල් මාලා බෙයදෙහි රන්වන් තැනැත්තියන්ගේ සිත ඔවුන් ගත් මල්වලින් හෙළි විය යි මා කිවේ සිරිතක් ලෙස ය" (Paranavitana 1956 :454). යනුවෙන් දක්වයි. පුරුෂ පාර්ශවය ස්ත්‍රිය පිළිබඳ දැක්වූ ආකල්පය ස්ත්‍රී පාර්ශවයට සාපේක්ෂව ඉඳුරා වෙනස් බව මෙවැනි ගීවලින් පෙනේ. මෙම ස්වභාවය සමාජ යථාර්ථයයි. ස්ත්‍රියක් තවත් ස්ත්‍රියක් කෙරෙහි දක්වන්නේ යහපත් ආකල්පයක් නොවේ. සමස්ත සමාජය අතීතයේ පටන් අද්‍යතන මේ යුගයේ ද පොදු ගුණාංගයක් සේ මෙය දැකගත හැකිය.

ස්ත්‍රිය වනාහි ස්වාමි භක්තියෙන් යුක්ත තැනැතියන් සේ ඇතැම් කිවියන් දැක තිබේ. සීගිරි කුරුටු ගී 108ක ම මල් හෝ මල් දම් ගත් ස්ත්‍රීන් පිළිබඳ කියවේ (මනතුංග 2004: 62). යුද්ධයට ගිය කාශ්‍යප රජු පෙරළා එන තෙක් මේ ළඳුන් මල් හා මල් දම් රැගෙන පෙර මග බලා සිටින බව බොහෝ ගීවලින් ගම්‍ය වේ. ".....අතෙන් මල් ගත් සෙයින් සිත්තරා තොප සිත්තම් කළේය. පර්වත පාර්ශවය ස්වර්ගය සේ දිස් වුයේ ය" (Paranavitana 1956 :558). "....තිගේ සැමියා තී කරා ආවේ නැති වුව ද මේ අයුරින් සැරසුණේ....ය" (Paranavitana 1956 :518). මෙවැනි ගීවලින් සිය ස්වාමියා යුද්ධය ජය ගෙන එන තෙක් පෙර මග බලා ඉන්නා බව ඉන් ජනිත වේ. "පර්වත බිත්තියේ හදවත බඳින රූමත් කතුන් බැලුවෙමි. ඔවුන් තම හිමියා කොයි ගියේ දැයි

බලමින් සිටියවුන් වැන්න"(Paranavitana 1956 :109). තවත් කිවියෙකු ගේ අදහස විය. මේ තුළින් ස්ත්‍රිය සතු ස්වාමි භක්තිය මොනවට පසක් වේ. සීගිරි ලඳුන් සතු වූ ස්වාමි භක්තිය කොයි සා ද කිවහොත් කාශ්‍යප රජුවන් වීරයෙකු, ආදර ස්වාමියෙකු මෙතෙක් කලක් නොදුටු බව කියයි. ඒ බව "....ඔහු මළේ වී නමුත් මියනු නොහැකිව අප විසුව ද මනා මිනිසෙකු මෙතෙක් කල් නොදකිමු" (Paranavitana 1956 :22). යන ගීත මඟින් පසක් වේ. සීගිරි ලඳුන් කථා නොකර සිටින්නේ ස්වාමියා, පෙම්වතා මියගිය ශෝකය නිසා යැයි පරිකල්පනය කරයි. එහිදි ඇතැම් කාන්තාවන් ශෝකය නිසා පර්වතයෙන් පනින්ට සැරසෙන බව ද කියයි. මේ තුළින් ස්වාමි භක්තිය කොයි සා එකල සමාජයේ අගය කළා ද ඊට ගරු කළා ද යන්න පැහැදිලි වේ.

තවද, ස්වාමියා මියගිය පසු ඉන්දීය සමාජයේ මෙන් සති පූජාව පැවැත්වීම ලාංකීය සමාජයේ නොවූ බව ඉන් කියවේ. චපල නොවන මේ සීගිරි ලඳුන් අදට ද තම රජු එන තෙක් බලා සිටියි. මෙවැනි ගීත මඟින් එකල සමාජයේ පැවති ස්වරූපය නිරූපණය වේ. විවාහක ස්ත්‍රියක් තම ස්වාමියා කෙරෙහි වූ භක්තිය හා ගෞරවය, නිරතුරුව ම ඔහුගේ ජයග්‍රහණ බලා තුටු සිතින් කල් ගෙවීම සහ පෙර මඟට ගොස් මහත් හර සරින් ඔහු පිළිගැනීම යනාදී ගුණාංග පිළිබඳ කියවෙයි.

"මාගේ ස්වාමියා බලනු...."(Paranavitana 1956:564) යනුවෙන් ඇතම් ගීවල දැක්වෙයි. මේ මාගේ ස්වාමි පුරුෂයා නොවේ දැයි යන එන පුද්ගලයන් අතරින් ඇතමුන් දුටු විට ස්ත්‍රීන් එකිනෙකා පවසාගන්නා බව සඳහන් කරයි (මනතුංග 2004 :64). මෙවැනි ගී තුළින් සීගිරි ලඳුන් චලප ස්ත්‍රීන් සේ දුටු රසිකයින් ද වූ බව පෙනේ. එකල සමාජයේ මිනිස් සිතුවිලිවල විවිධත්වය හා ස්වරූපය මනාව පෙන්වයි.

සීගිරි ගීවල ඇතැම් කව්‍යක්කාරයින් සීගිරි ලඳුන් එකිනෙකා කථාබයෙහි යෙදෙන ආකාරයට ගීත ගොඩනඟා තිබේ. එනම් "බලන්න රජතුමා පැමිණියේ ය. එතුමා එනකල නොදැක්කෙමි එතුමා පැමිණි ආකාරය කියන්න" (Paranavitana 1956 :586) යනුවෙන් අප්සරාවියක් තවත් අප්සරාවියකට කියයි.

සීගිරි අප්සරාවියන්ට බැන වැදුන හා ලඳුන් කෙරෙහි ද්වේශ සිතුවිල්ලෙන් කවි පබැඳුන ආකාරයක් ද ඇතැම් ගීත මඟින් පෙනේ. ඒ මන්ද යත් සීගිරි ලඳුන් බොහෝ දෙනෙක් මල් හා මල් දම් අතැතිව සිටීම යි. රජු මිය ගොස් ඇති විට පවා සීගිරි ලඳුන් මල් රැගෙන සිටීම රජුට කරන අපහාසයක් ලෙස කව්‍යක්කාරයින් දකින්නට ඇත (මනතුංග 2004 :63). ".....බැලු බැලු අතක ම සෙනෙහස ඇති බවක් නොපෙනෙයි...... හා ඔහු මළ කල්හි පවා තොප අතින් මල් දම් ඉවත නො දැමුවාහුය" (Paranavitana 1965 :326). යනාදී ලෙසින් චෝදනා කරමින් කුරුටු ගැ

ගී තුළින් පෙනේ. එමෙන් ම "තොපි ගලින් කළ තද ළය ඇති බැවින් මිස ඔහු මළේ වුව ද රතු අතින් මල්දම් ගත් බවක් සැබවින් ම තොප කෙරෙහි ඇති වේ ද (Paranavitana 1956 :353). යනුවෙන් තවත් කවියෙකු ඔහුගේ ද්වේශ සහගතභාවය දක්වා ඇත. මෙවැනි ගී තුළින් හැඟෙන්නේ තම ස්වාමියා මළ පසු කාන්තාව පැවතිය යුතු ආකාරයි. එකල සමාජයේ ඉන්දිය සමාජයේ මෙන් දැඩි නොවුන ද ස්වාමියා මළ ස්ත්‍රිය ඉතා ශෝචනීය තත්ත්වයකට මුහුණ දෙන ආකාරයක් මින් කියවෙන බව සිතිය හැකිය.

සීගිරි ලියන් මේ ආකාරයට මල් දම් රැගෙන සිටීම නිසා ඔවුන්ගේ හදවත දැඩි බවත්, අකාරුණික බව හා ද්‍රෝහී බවට ඇතමෙක් චෝදනා කරයි. සීගිරිගාමීන් එකිනෙකා සීගිරි අප්සරාවියන් දුටු ආකාරය තුළින් සමාජයේ විවිධ පැතිකඩයන් නිරූපණය කරයි. මල් රැගෙන ඉතා අලංකාර වස්ත්‍රයෙන් හා ආභරණ අතැතිව සිටින සුරූපී ලඳුන් ඇතමෙකු දැක්කේ ඉතා සුන්දර දසුන් ලෙසය. මෙවැනි සුන්දර ලියන්ට සමාන කළ හැකි අන් කිසිවක් නොමැති බව යි. තවත් අයෙකු මල් දම් තමා වෙත දිගු කර ආකාරයක් දැක ඇත. "........ ජනයා පර්වතය වෙත යන කළ දෙපියවුරෙහි වූ මලක් ගෙන පහතට දමුවා ය" (Paranavitana 1956 :183). තවකෙකු සීගිරි ලඳක් තම සිත් සොරාගත් බව කියයි (Paranavitana 1956 :350). මෙවැනි විවිධ වූ ආකාරයන් මඟින් සීගිරි ලඳුන් කෙරෙහි ඇති වූ ආදර හැඟීම් ඉස්මතු කොට දක්වා ඇත.

දුකට කරදරයකට පත් වූ අවස්ථාවක පිහිට වීම මානුෂීය ගුණාංගයකි. මේ සුගත ගුණය සීගිරි ගී ඇසුරෙහි ද දක්නට ලැබේ. "සිහි ලද කල්හි ඔහු ඒවි මෙතෙක් කල්ගත වූ හෙයින් ඔහු ඒවි..." යි (Paranavitana 1956:465). යනුවෙන් මොවුන් අස්වැසීමට උත්සාහ කළ බව පෙනේ.

ස්ත්‍රිය මෙන්ම ඇය සතු සුවිශේෂී හැකියාවන්, සමාජයේ ඇය දුටු ආකාරය විවිධ දෘෂ්ටිපත හරහා ධ්වනිත කරවීමට සීගිරි කිවියන් සමත් වී ඇත.

පර්වතය මත වූ මාළිගය

පද්‍ය කිහිපයක තේමාව වන්නේ පර්වතය මත වූ මාළිගාව වර්ණනා කිරීමයි. සීගිරි අප්සරාවන් බලන්නා සේ ම සීගිරි මාළිගාව ද බොහෝදෙනා නරඹා ඇත. එකී ගීවල සීගිරි බැලුම සිතෙහි රැඳෙන්නේ මාළිගාවත් නැරඹුවහොත් පමණක් ය බව දක්වයි (Paranavitana 1956 :275). බොහෝ දෙනෙක් මාළිගයෙහි අලංකාරත්වය, මනබඳින ආකාරයේ නිර්මාණය පිළිබඳ දක්වා ඇත. සීගිරි අප්සරාවන් සැප විඳින මන්දිරය

ලෙස ද ඇතමෙකු මාළිගය දැක තිබේ. මාළිගයෙහි බිත්ති මත මනස්කාන්ත සිතුවම් තිබූ බව ද ඇතමෙකුගේ කවි පබැඳුම් මඟින් කියවෙයි (Paranavitana 1956 :71).

ස්වභාවික පරිසරය

සීගිරි නම් නිර්මාණය ස්වභාවධර්මයට අනුගත වෙමින් නිර්මාණය වූවකි. ජල උද්‍යානය, ශිලා උද්‍යානය යනාදී ලෙසින් ස්වභාවික පරිසරය ඒ අයුරින් ම නිර්මාණකරුවා යොදාගෙන තිබේ. සීගිරිගාමීන් මෙම ස්වභාවික පරිසර නිර්මාණ පිළිබඳ කවි පබැඳුම් ගොතා ඇත. සිතුවම් කෙවෙනිවල සිට පහත බැලූ කල නෙත් ඇදී යන්නේ ජල උද්‍යානය වෙතටය. මේ බව "අලුයම අවුත් නැඟ මේ දෙස බලා සිටි මම මන්ද මාරුතය සමඟ එන නෙළුම් වනයේ සුවඳ වින්දෙමි......"(Paranavitana 1956:4). යනුවෙන් සඳහන් වේ. ජල උද්‍යානයේ නෙළුම් මල්වලින් අලංකාර වී තිබූ බව මේ තුළින් පැහැදිලි වෙයි.

සීගිරි කව්‍යක්කාරයින් කවි පබැඳුම්වල දී ස්වභාවධර්මය නිරීක්ෂණයෙන් නිර්මාණය කරගන්නා වූ තත් කාලීන පොදු ජන වහරින් ගන්නා වූ උපමා යොදාගෙන තිබේ. "ලියක දත් දක්වා සෙන සිනාව කැකිරි ඇට පෙළක් බඳු ය" (Paranavitana 1956: 357)., "මහනෙල් වනක සමඟ හුන් රන්වන් ලිය නිල් කටරොළු මලක ඇවුණු වැටකොළු මල සේ ය" (Paranavitana 1956: 334). "...මහනෙල් මලක් අසල සිටි ඇසල මලක් වැනි ය..."(Paranavitana 1956:538). "...මහත් ප්‍රයත්නයෙන් ලත් ආදරය ඝන පර්වතයක් බිඳ ලත් පැනිත්තක් වැනි ය.." (Paranavitana 1956: 109). මේ බොහෝ උපමා රූපක ලෙසින් යෙදී ඇත. මෙවැනි පබැඳුම් ස්වභාවධර්මයෙන් වෙන් නොවී ජීවත් වුවන්ට පහසුවෙන් අවබෝධ වූ දෛනික භාෂාවෙන් ලියා තිබේ. මේ තුළින් සුන්දර සීගිරි පරිසරයෙහි ඇතැම් විට සංගීතයට අනුව ගැයුණු මේ ගීත ඇසුවන්ගේ මනස තුළ උචිත මනෝභාවය දැනවීමෙහිලා පොහොසත් වී තිබේ.

සීගිරි කාව්‍යකාරයින්

සීගිරි ගීත සමස්තයක් ලෙස ගත් කල විවිධ ජීවන ක්‍රමවලට අයත් වූ විවිධ පුද්ගලයන් විසින් ලියන ලද බවක් පෙනේ. රජවරු, ඇමතිවරු, සෙන්පතිවරු, කුමාරවරු, වෙළෙන්දෝ සහ ලේඛකයෝ ද සීගිරියට පැමිණියහ. මේ පිරිස අතර පැවිදි පක්ෂයේ අය ද බොහෝ වූහ. දිවයිනේ නන් දෙසින් පැමිණි පිරිස් අතර රුහුණින් ද විවිධ පිරිස් සීගිරිය නැරඹීමට පැමිණියහ (විතාන 1992: 48). එක ම තේමාවක් පදනම් කොටගෙන ගී පද පබැඳුනත් කිසියම් පෞද්ගලිකත්වයක්, අන්‍යයන්ගෙන් වෙනස් වූ යමක් දැක්වීමට උත්සාහ ගෙන ඇත (Paranavitana 1956: 268). සීගිරිය

නැරඹුවන් සීගිරියට පැමිණි ආකාරය හා විනෝද වූ ආකාරය ප්‍රකාශ කරයි. එමෙන්ම මොවුන් කණ්ඩායම් වශයෙන් පැමිණි අතර උනුන් සීගිරිය තරණය කිරීම සඳහා දිරිගැන්විය. සීගිරිය නැගීම දුෂ්කර බවත්, කැලෑ මැදින් රිංගා යා යුතු බවත්, සුළං පහරින් පීඩා ඇති වූ ආකාරය ද දක්වා තිබේ. සීගිරිය තරණය පැරැණ්නන් ට කොපමණ අපහසු වුවත් ඊට පසුබට නොවීය. මින් පැහැදිලි වන්නේ පැරැණ්නන් සතුව පැවති අප්‍රතිහත ධෛර්යය යි. ඉතා අපහසු කාර්යන් පවා සාමාන්‍යකරණය කොටගත් බව පෙනේ.

සීගිරි කවිකාරයින් ඇතමෙකු කවි පද බැඳීමට උපන් සමතුන් බව කියතත් තවකෙකුට කවි පද ඇමිණීමට නොහැකි බව කියයි. ඔවුන් ඒ බව නිර්ව්‍යාජව කියූ අවස්ථාවන් හමුවෙයි. "බුදල් නම් වෙමි, සමුහයක් සමඟ පැමිණියෙමි සීගිරි බැලිමි බැලු බැලු බොහෝ දෙනා ගී ලියුවෙන් නො ලිමි" (Paranavitana 1956: 290). තවකෙක, "මෙහි පැමිණ ගීයක් නොබඳිනා ලදැයි නැඟෙන බියෙන් බියපත් වී සිටිමි......." (Paranavitana 1956: 405). යනුවෙන් සඳහන් වීමෙන් පැහැදිලි වෙයි. මේ වැනි පද්‍යවලින් හැඟෙන්නේ සීගිරි පව්ව තරණය කළ බොහෝ දෙනෙකුගේ මනෝභාවය කුරුටු ගෑ බවයි. නමුත් සීගිරිය නැරඹුවත් කිසිඳු අදහසක් හදවත ට නොනැඟුණ ද කවියක් ලිවීමට පසුබට නොවීය. මෙකල කවි පද ඇමිණීම සිරිතක්, අනිවාර්ය කාර්යයක් ලෙසින් සැලකුණා විය හැකිය. නැතහොත් මෙලෙස කුරුටුගෑම තම හැකියාව ප්‍රදර්ශනය කිරීමක් ද විය හැකිය. එකල සමාජයේ බොහෝදෙනාට විචක්ෂණ බුද්ධියක් පැවතුනා යැයි පෙනේ. මන්ද යත් කවියක් ඇමිණීමට කිසිඳු අදහසක් නැතත් ඒ බව කාව්‍යක් ලෙසින් ගොඩනැගීම යි.

කැටපත් පවුරේ වූ පද්‍ය බොහෝමය අතරින් 357කට නො අඩු ප්‍රමාණයක් කාව්‍ය ඇමුණුවන්ගේ නම් වාර්තාගත කොට ඇත. මෙය නිර්ව්‍යාජත්වයේ සංකේතයකි. එකිනෙකාට ගොඩනැඟුණු අදහස් විශ්වාසයකින් ඉදිරිපත් කළා ද විය හැකිය. සීගිරිය නම් වූ අතිවිශිෂ්ට නිර්මාණය විශිෂ්ට වූවා සේ ම එකී ස්ථානයේ කාව්‍ය නිර්මාණය රසිකයින්ට මහත් වූ විනෝදයක් මෙන්ම උදම්වීමක් ද වන්නට ඇත.

සමාජයේ සෑම ක්ෂේත්‍රයක් ම නියෝජනය කරන්නන් පැමිණි බවත්, කිසිඳු භේදයකින් තොරව සමානාත්මතාවයෙන් කැටපත් පවුරේ කුරුටු ගෑමට නිදහසක් පැවති බවත් පෙනේ. විවිධ සමාජ තත්ත්වයන්ට අයත් වූවන් පමණක් නොව එකිනෙකට බොහෝ දුරස්ථ වූ ස්ථානවලින් පැමිණි අය ද වූ බව කාව්‍ය නිර්මාණ ඇසුරෙන් පැහැදිලි වෙයි. සමාජ ස්ථරායනය නොහොත් පන්ති පරතරය මෙකල සමාජයේ නොවූ බව ද මින් කියවෙයි. සමස්ත රසික ජනයාට කාව්‍ය පබැඳුමට විවෘත තෝතැන්නක් වීමෙන් ඒ බව පසක් වෙයි.

නිගමනය

අතීත ශ්‍රී ලාංකිකයින් විනෝදකාමී ජාතියක් ලෙස හැඳින්වීම නිවැරදි වේ. මන්ද යත් සීගිරිය වැනි විශාල උසකින් පිහිටි පර්වතයක් තරණය කොට එහි දකින්නට ලැබෙන දේ බලා රසවිඳීමට හැකි වීමයි. එකී රසය අක්ෂරයකට නැඟීමට සමත් වීම තවත් අගය කළ යුත්තකි. එක ම තේමාවක් මත පදනම් වුවත්, එකිනෙකා රසවිඳි ආකාරය විවිධ ය. මේ රසවින්දනය තුළින් ශ්‍රී ලාංකිකයින් සතුව පැවති චිත්ත අභ්‍යන්තරය විනිවිද දැකීමට හැකි වී තිබේ. විවිධ මනෝමය සිතුවිලි කවි පබැඳුම් හරහා උද්දීපනය වී ඇත. එමෙන් ම විවිධ සමාජ මට්ටම් නියෝජනය කරන පුද්ගල කාණ්ඩ පැමිණි අතර ඒ සෑම අයෙකුට ම අක්ෂර භාවිතය පිළිබඳ හැකියාව පැවති බව පෙනේ. සමස්තයක් ලෙස දක්වන්නේ නම් සීගිරි ගී තුළින් සමස්ත සමාජය ඉස්තු වී පෙනේ.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ

මහාවංසය 1994 පී. බුද්ධදත්ත හිමි, (සං) ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ.

ආටිගල, එන්. 2000 ***ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ ලංකා ඉතිහාසය.*** පළමුවන කාණ්ඩය. කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය, කැලණිය

ආර්යසිංහ, ඒ. සහ ආර්. එම්. ඩබ්ලිව්. රාජපක්ෂ 1989 ***භාෂා විඥාන භාෂා විෂයක ලිපි සංග්‍රහය.*** අබයරත්න මුද්‍රණාලය, රදාවාන.

උඩගම, පී. 1965 භූගෝලීය පසුතලය ඉතිහාසය කෙරෙහි බල පෑ අයුරු, ***අනුරාධපුර යුගය.*** (සං.) අමරදාස ලියනගමගේ, රණවීර ගුණවර්ධන, විද්‍යාලංකාර විශ්වවිද්‍යාලය, කැලණිය. පිටු. 37-45.

කල්‍යාණවංශ හිමි, 1964 ***ලංකාවේ ඓතිහාසික භූමි සිතුවම්.*** ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ.

ධර්මදාස, කේ.එන්.ඕ. 1996 ***භාෂාව හා සමාජය***, ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ, කොළඹ.

ධර්මදාස, කේ.එන්.ඕ. 1999 ***භාෂාවේ සම්භවය හා සංස්කෘතික මුහුණුවර***, ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ, කොළඹ.

පරණවිතාන, එස්. 2000 ***සීගිරි කුරුටු ගී.*** 1 වෙළුම, පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව, කොළඹ.

මනතුංග, ඒ. 2004 ***සීගිරි චිත්‍ර,*** සමන්ති පොත් ප්‍රකාශකයෝ, ජා ඇල.

ලියනගමගේ, ඒ. සහ ආර්. ගුණවර්ධන, 1965 ***අනුරාධපුර යුගය.*** විද්‍යාලංකාර විශ්වවිද්‍යාලීය මුද්‍රණාලය, කැලණිය.

විතාන, ගුණසේන 1992 ***සීගිරි ගීයේ සමාජ දැක්ම.*** ලස්සන මුද්‍රණ ශිල්පියෝ, වැල්ලම්පිටිය.

විමලවංශ හිමි, බී. 1964 ***අපේ සංස්කෘතිය.*** ඇම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ.

සුරවීර, ඒ. වී. 1962 ***අනුරාධපුර සමාජය***. සොමිසඳ මුද්‍රණාලය, දෙමටගොඩ.

Bell, H.C.P. 1897 Interim Report on the Operations of the Archeological Survey at Sigiriya, ***Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society*** Vol. xiv, Vol.47

Disanayaka,J.B. 1996 ***The New face of the Sinhala Language***, Department of Government Printing, Colombo.

Paranavitana, S. 1956 ***Sigiri Graffity***.1& 2 Vols , Oxford University Press, London.